

Combat, proximitat, missió (17): Maria en el nostre camí cap a la santedat

Com solen fer-ho les mares, Maria se'ns avança en el camí. Ella endevina què necessitem i ens ho prepara, moltes vegades de manera tan discreta que ni tan sols ens n'adonem. Text de la sèrie “Combat, proximitat i missió”.

14/11/2025

«Aquí tens la teva mare» (*Jn* 19, 27). Quan Jesús, agonitzant des de la creu, parlava així a sant Joan i a santa Maria, els estava revelant quelcom molt profund, molt real: una d'aquelles «coses que estaven amagades des de la creació del món» (*Mt* 13, 35). Jesús no els estava donant uns títols honorífics: Maria és realment la nostra Mare i nosaltres *som* els seus fills.

«La maternitat de Maria, a través del misteri de la creu, va fer un salt impensable. La Mare de Jesús es va convertir en la nova Eva, perquè el Fill la va associar a la seva mort redemptora, font de vida nova i eterna per a tot ésser humà que ve a aquest món».^[1] En aquest moment solemne i dolorós, Jesús ens mostra fins on arriba el regal infinit que ens ha fet en encarnar-se. Déu no sap fer les coses a mitges: on ell entra, va fins al final. Va entrar en la nostra humanitat i l'ha omplert de les seves

benediccions; i una de les més grans és la de ser, amb ell, fills d'aquella que és beneïda entre totes les dones (cf. *Lc* 1, 42).

Així com seria un malentès veure en l'Ascensió un Jesús que s'allunya, i reduir els sagraments a una consolació davant d'aquesta "llunyania", també ho seria pensar que, després de l'Ascensió de Maria al cel, la seva presència maternal al costat dels seus fills és inferior que quan vivia en aquesta terra. «Maria va ser elevada en cos i ànima a la glòria del cel, i amb Déu és reina del cel i de la terra. I és així que està allunyada de nosaltres? Al contrari. Precisament en estar amb Déu i en Déu està molt a prop de cadascun de nosaltres. Quan estava a la terra, només podia estar a prop d'algunes persones. En estar en Déu, que està a prop nostre, més encara, que està "dins" de tots nosaltres, Maria participa d'aquesta proximitat de

Déu. En estar en Déu i amb Déu, Maria està a prop de cadascun de nosaltres, coneix el nostre cor, pot escoltar les nostres oracions, ens pot ajudar amb la seva bondat materna».

[2]

L'Evangelí ens explica pocs detalls de la vida de la nostra Mare, però cadascuna d'aquestes ocasions està carregada de sentit per als seus fills: cadascuna és una finestra per la qual treure el cap en la seva vida i en la seva persona, per estimar-la més i per saber-nos cada vegada més fills seus. En meditar aquests passatges hi podem descobrir tres actituds fonamentals: Maria *acull* Crist, el *contempla* i l'*entrega*. I, des de la proximitat de Déu, ella exerceix ara la seva maternitat i ens porta per aquest mateix camí: amb Maria anem a Jesús i en tornem.^[3] I, amb ella també, el portem a tothom.

Així és, i així sigui

Aquell dia a Natzaret, tan aparentment com els altres, santa Maria no podia imaginar fins a quin punt el seu *fiat* s'anava a convertir en l'acte de fe i obediència més gran de la història. El verb amb què Maria respon a l'àngel, i que es tradueix com a *fiat* o «faci's», apareix en l'original grec de sant Lluc (*génoito*) amb un mode verbal que expressa la urgència del cor perquè passi alguna cosa (cf. *Lc* 1, 38). Però, de fet, la nostra Mare no va dir *fiat* ni *génoito*. La paraula que, als llavis de Maria, correspondria més exactament a aquesta expressió és «amén». Així parlava un jueu quan li volia dir a Déu «sí, així sigui». L'arrel d'aquesta paraula hebrea significa *solidesa*, convicció interior: confirma el que s'ha dit com a paraula ferma, estable, vinculant. La seva traducció exacta és: «Així és i així sigui».^[4]

L'acollida de Maria no es redueix a un instant aïllat en la seva vida: és una disposició constant. Des de la visita de l'àngel fins a la creu, el seu cor es manté atent a la voluntat de Déu. «Tota la seva vida ha estat un peregrinatge d'esperança al costat del Fill de Déu i el seu; una peregrinació que, a través de la creu i la resurrecció, li va fer assolir la pàtria, l'abraçada de Déu».^[5] Quantes vegades el Senyor ens demana també a nosaltres coses que necessiten el nostre personal «Amén, faci's en mi segons la teva paraula». Quantes vegades ens està esperant amb els braços oberts, com un pare que s'acota i crida el seu petit. El deixem entrar sense reserves en els nostres pensaments, en les nostres decisions i en les nostres accions? Ens deixem abraçar per ell?

No és casual que en rebre el cos eucarístic de Crist responguem «Amén»: així com Maria va acollir el

Verb perquè es fes carn en el seu si, també nosaltres l'acollim perquè creixi i visqui en nosaltres. «Hi ha, doncs, una *analogia profunda* entre el *fiat* pronunciat per Maria a les paraules de l'Àngel i l'*amén* que cada fidel pronuncia quan rep el cos del Senyor».^[6] Rebem-lo amb ella, amb la «puresa, humilitat i devoció» que la nostra mare el va rebre aquella primera vegada, i sempre.

Unir-ho tot al cor

La contemplació és una altra de les actituds fonamentals en la vida de Maria, i per aquest camí ens vol portar també la nostra Mare. «Ser contemplatiu no depèn dels ulls, sinó del cor. I aquí entra en joc l'oració, com a acte de fe i d'amor, com a “respiració” de la nostra relació amb Déu».^[7] En els evangelis, Maria pronuncia molt poques paraules en comparació amb el paper que té en els diferents

episodis. Des de la visita dels pastors a Betlem fins a la creu, Maria guarda i medita al seu cor els misteris del seu Fill (*Lc 2, 19*).

En el silenci de Natzaret, en l'oració a Canà, durant la vida pública, veiem una Mare que medita, que observa i que es deixa transformar per la presència de Jesús. En el camí cap al Calvari és fàcil imaginar la trobada entre la Mare i el Fill, quan «amb immens amor Maria mira Jesús, i Jesús mira la Mare; els seus ulls es troben, i cada cor vessa en l'altre el propi dolor».^[8] I en el matí lluminós de la Resurrecció, inundada per la glòria del Ressuscitat, ella anticipa la resplendor de l'Església,^[9] que també viu «en els seus membres fràgils (...). Molts d'aquests són dones, com l'anciana Isabel i la jove Maria; dones pasquals, apòstols de la resurrecció».

^[10]

La mirada contemplativa, aquesta «respiració» de l'ànima, ens permet anar comprenent a poc a poc el sentit del que passa en la nostra vida, i el que Déu espera de nosaltres. «Això és el que expressa l'Evangeli en la mirada de Maria, que mirava amb el cor. En l'Evangeli, la millor expressió del que pensa un cor són els dos passatges de sant Lluc que ens diuen que Maria “guardava (*syneterei*) totes aquestes coses, meditant-les (*symballousa*) en el seu cor” (cf. *Lc* 2, 19.51)». I el que Maria atresorava i ponderava «no sols era l’“escena” que va veure, sinó també allò que encara no entenia i, tanmateix, va romandre present i viva esperant reunir-ho tot en el seu cor».^[11]

Com a fills petits que de vegades no aconseguen fer una tasca difícil, podem comptar sempre amb la nostra Mare perquè ens guiï en aquest camí de la contemplació. «Maria parla amb nosaltres, ens

parla a nosaltres, ens convida a conèixer la paraula de Déu, a estimar la paraula de Déu, a viure amb la paraula de Déu, a pensar amb la paraula de Déu». ^[12] Si deixem que ens agafi de la mà, ella ens donarà paciència amb les coses que no entenem, i ens ajudarà a anar unint els punts aparentment inconnexos, com en aquells dibuixos en què només al final d'un traçat pacient apareix la figura.

Sempre entregant Jesús

Des del principi de la seva vocació materna, Maria entén que Jesús és un tresor per compartir amb tothom: el Senyor ha fet «coses grans» en ella (*Lc 1, 49*), no per a la seva glòria personal, sinó per al bé de tota la humanitat. L'alegria del *Magnificat* reflecteix una experiència profunda de filiació divina: Maria percep l'amor immens del Pare, que s'aboca sobre ella, i li confia la cosa més gran

que té, el Fill estimat. Més que cap altre ésser humà abans i després d'ella, es descobreix plena de Déu, de l'amor de Déu. I aquesta sobreabundància la impulsa a portar tothom a Jesús.

Maria està sempre entregant el seu Fill: l'ofereix de nen als pastors i als Mags (cf. *Lc* 2, 16-20; *Mt* 2, 10-11); el posa als braços de Simeó i Anna (cf. *Lc* 2, 25-38); el deixa tan «solt» que fins i tot el perd a Jerusalem; «provoca» el miracle a Canà i posa cadascú a l'escolta del que Ell ens digui (cf. *Jn* 2, 3-5); deixa que Jesús s'ocupi de la seva missió, encara que els parents el reclamin (cf. *Mt* 12, 46-50); accepta la voluntat del Pare i, al peu de la creu, s'entrega amb Jesús a tota la humanitat (cf. *Jn* 19, 25). I és fàcil imaginar les converses, tan plenes de Jesús, que tindria amb els deixebles després de l'Ascensió... Com les que vol tenir amb nosaltres i amb tots els que, com el deixeble

estimat, l'acullen a casa seva i en les seves coses (cf. *Jn* 19, 27).

Cadascú és fill a la seva manera

Una vegada, sant Josepmaria va compartir els seus records d'una visita que va fer a Sevilla per Setmana Santa: «Vaig sortir al carrer quan ja caminaven les confraries per allà... I quan vaig veure tota aquella gent, aquells homes pietosos que en les processons acompanyaven la Mare de Déu, vaig pensar: això és penitència, això és amor. Era molt bonic. Després, quan vaig veure... no sé quin pas era, no recordo quina imatge de la Mare de Déu... El menys important eren les joies, els llums... El que importava eren l'amor, les saetes, les floretes: tot! Jo era allà mirant-la, i em vaig posar a fer oració... Me'n vaig anar a la lluna. Veient aquella imatge de la Mare de Déu tan preciosa ni m'adonava que

era a Sevilla, ni al carrer. I algú em va tocar així, a l'espatlla. Em vaig girar i em vaig trobar un home del poble, que em va dir: “Padre cura, esta no vale *ná*; ¡la nuestra es la que vale!”. De primera intenció gairebé em va semblar una blasfèmia.

Després vaig pensar: té raó; quan jo ensenyo retrats de la meva mare, encara que m'agradin tots, també dic: aquest, aquest és el bo». ^[13]_____

Cadascú de nosaltres pot tenir el seu retrat “bo” de la seva Mare celestial: no es tracta necessàriament d'una imatge, sinó d'una manera molt personal de parlar-li, d'estimar-la, de confiar-li el que ens omple el cor.

«Cada cristià, mirant enrere, pot reconstruir la història de les seves relacions amb la Mare del Cel. Una història en què hi ha dates, persones i llocs concrets, favors que reconeixem com a vinguts de nostra Senyora, i trobades carregades d'un sabor especial. Ens adonem que

l'amor que Déu ens manifesta a través de Maria té tota la profunditat del que és diví i, alhora, la familiaritat i l'escalfor pròpies del que és humà». ^[14] _____

Com solen fer-ho les mares, però d'una manera encara més subtil, Maria se'ns avança en el camí. Ella endevina què necessitem i ens ho prepara, moltes vegades de manera tan discreta que ni tan sols ens n'adonem. I tot i que l'omple d'alegria que li agraïm aquestes cures de mare, no deixa d'ocupar-se de nosaltres si no ho fem. Santa Maria, sabem que ho faràs, però ens fa tant de bé demanar-t'ho: *iter para tutum*, prepara'ns un camí segur.

Giovanni Vassallo – Carlos Ayxelà

.....

^[1] _____ Lleó XIV, Homilia, 9.06.2025.

[2] Benet XVI, Homilia, 15.08.2005.

[3] Cf. Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 495.

[4] Cf. R. Cantalamessa, *L'anima di ogni sacerdozio*, Ancora, Milán 2014, p. 53 (*El alma de todo sacerdocio*, Monte Carmelo, Burgos, 2010).

[5] Lleó XIV, Angelus, 15.08.2025.

[6] Sant Joan Pau II, *Ecclesia de Eucharistia*, núm. 55.

[7] Francesc, Audiència, 5.05.2021.

[8] Sant Josepmaria, *Via Crucis*, 4a estació.

[9] Cf. Sedulio, *Carmen paschale*, 5, 358-364.

[10] Lleó XIV, Homilia, 15.08.2025.

[11] Francesc, *Dilexit nos*, núm. 19.

[12] Benet XVI, Homilia, 15.08.2005.

[13] Paraules de sant Josepmaria
recollides a: A. Sastre, *Tiempo de
Caminar*, Madrid, Rialp 1989, p. 312.

[14] Sant Josepmaria, «Recuerdos del
Pilar», a: *Escritos Varios: Edición
crítico-histórica*, Rialp, Madrid 2018,
p. 275.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/combat-
proximitat-missio-17-maria-en-el-
nostre-cami-cap-a-la-santedat/](https://opusdei.org/ca-es/article/combat-proximitat-missio-17-maria-en-el-nostre-cami-cap-a-la-santedat/)
(21/03/2026)